

[Lone Dybkjær]

Summa summarum: Der er forskel på den politik, VKZ lægger frem, og den, regeringen lægger frem, og når det drejer sig om den offentlige sektor – og det er den, der skiller sig ud, når vi diskuterer konvergensprogrammet – er der for Det Radikale Venstre ingen som helst tvivl om, hvilken politik vi foretrækker. Vi foretrækker klart den politik, regeringen har lagt frem.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Fru Lone Dybkjærs indlæg gav i hvert tilfælde en fuld illustration af, hvordan man kan fordreje et problem, hvordan man, jeg vil næsten sige ved at bruge ordet narkotika i denne sammenhæng – det blev påtalt heroppe før i anden sammenhæng – kan køre en debat fuldstændig ud på et sidespor.

Det, det drejer sig om med fradrag kontra tilskud og frit valg for den enkelte borger kontra det at skulle ind over et tilskud, er, at fru Lone Dybkjær synes, det er fint, at vi alle betaler til hinanden, og at vi bare puster det op. Folketinget skal så bestemme, hvilken firkanter kasse man kan hente penge fra ved kasse 1, når man har indbetalt ved kasse 2.

I fradraget giver man borgerne frihed, fru Lone Dybkjær, ud over at borgerne får en bedre udnyttelse af de penge, de tjener, fordi skatteilden i henhold til finansministerens opgørelse er nede på ca. 1,3 ved en fradragsordning og oppe på et sted mellem 2,4 og 2,8 selv med en gennemført skattereform i fru Lone Dybkjærs tilskudsmodel.

Det drejer sig altså om, at vi alle sammen går ind for, at de, der kan, skal betale til dem, der ikke har nok, men at vi jo ikke alle sammen skal gå og betale til hinanden og politisk bestemme, hvordan vi skal bruge pengene. Fradraget har den virkning, at pengene ikke kommer ind, men til gengæld sker der jo det, i det øjeblik vi har et fradrag, at der kommer én i arbejde, som betaler skat, og så får vi alligevel noget ud af det.

Nu er der ikke så meget tid til at gå ind i skattespørgsmålet, så jeg vil nøjes med at sige til fru Lone Dybkjær, at hun må have os undskyldt, at vi bruger ordet »bruttoskat«, men det er selv regeringens ministre begyndt at bruge i de for nylig fremsatte lovforslag, så det må vel siges at være et fast udtryk her i Tinget.

Men jeg kan forsikre fru Lone Dybkjær for, at vi også går ind for at sænke skatten på personer, men vi går ikke ind for at lave en samlet højere skatteopkrævning og kalde det en skattelettelse.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Til fru Anne Birgitte Lundholt vil jeg blot sige, at det ikke var mig, der startede diskussionen om narkotika, den blev jo startet et andet sted. Jeg påpegede bare, at kunne man kalde tilskuddet narkotika, vil jeg vove at påstå, at fradraget måske var et stærkere narkotikum.

Så kommer vi til spørgsmålet om tilskud kontra fradrag. Det er jo ikke sådan, at alle betaler til alle ved hjælp af de tilskudsordninger, der her er gennemført i skattereformen. Jeg ved godt, det er en måde at sige det på – jeg skal lige vende tilbage til forholdet til fradrag – men det, vi ønsker med tilskudsordningerne, er at dirigere tilskuddene hen til et ganske bestemt område. Det synes jeg er rimeligt nok. Vi ønsker, at der skal sættes mere gang i f.eks. vedligeholdelse. Det kan også ske ved hjælp af fradrag. Den store forskel mellem tilskud og fradrag er, at der i hvert fald er en vis kontrol med tilskudssiden, mens der sjældent er nogen særlig kontrol med fradragsiden. Og hvis der skal være en tilsvarende kontrol, bliver bureaukratiet såmænd det samme.

Men så kommer vi til spørgsmålet om, at der, når der er tale om et fradrag, kommer én i arbejde, der betaler skat, mens det ikke er tilfældet – sådan kan man indirekte tolke fru Anne Birgitte Lundholts udsagn – når der kommer én i arbejde ved hjælp af tilskudsordningerne. Det er da nøjagtig det samme. Der bliver da også betalt skat af dem, der kommer i arbejde, selv om det er via tilskudsordninger. Hvis de enkelte tjener mere, så kommer de også til at betale mere i skat. Hvis der er nogle nye, der får noget arbejde, kommer de da også til at betale noget i skat. På den led er der da ingen forskel.

Endelig er der spørgsmålet om, hvad det ene koster, og hvad det andet koster. Det fremstilles, som om fradragsordningerne er gratis, men det er de jo ikke. De er ikke gratis. Der er tale om, at man betaler mindre i skat. Men det er jo ikke en gratis ordning. Det koster da noget på det samlede samfundsbudget under en eller